

RIDGEWOOD HALL 1

MARIJKE VOS
EDWARDS
KEUZE

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Marijke Vos
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Imageselect (huis); © Shutterstock (overige)
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1246 9
ISBN 978 94 027 6821 3 (e-book)
NUR 301
Eerste druk

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

1904

Gillian wrong nerveus haar handen en streek voor de ontelbaarste keer de plooiën in haar rok glad. Hoe dichtër ze bij het station van haar bestemming aan kwam, hoe meer haar maag kantelde.

Wat als ze het niet kon?

Wat als ze te veel fouten maakte?

Ze was nog nooit op zo'n groot landhuis als Ridgewood Hall geweest. Sterker nog, ze was tot voor kort zelfs nog nooit voorbij de stadsgrens van Edinburgh geweest. Haar leven had zich tot op heden in de hobbelige straten van haar geboortestad afgespeeld. Samen met haar ouders, haar broers en haar zussen leidde ze een simpel, maar fijn leven. Tot vandaag. Ze staarde onrustig naar het voorbijglijdende heuvellandschap terwijl de trein voort stoomde. Ze wist nog altijd niet precies wat er straks van haar verwacht werd en hoewel ze van mevrouw Porter had geleerd welke etiquette er gold in een huishouden als dat van Ridgewood Hall, was ze als de dood dat ze het binnen een week zou verpesten. Of misschien kwam dat júíst door wat mevrouw Porter allemaal had gezegd.

Spreek nooit tenzij er tegen jou gesproken wordt.

Wees onzichtbaar.

Onthoud, slechts enkelen hebben het geluk zo'n betrekking als deze te krijgen.

Zorg dat je ouders trots op je kunnen zijn.

Gillian zuchtte. Het was niet eerlijk om onaardig over mevrouw Porter te denken. De oudere vrouw had hun gezin altijd geholpen waar

ze kon. Ze had Gillian en haar jongere broers en zussen onderwezen en was met de jaren een goede vriendin van haar moeder geworden. En hoewel haar moeder altijd met warmte in haar stem over mevrouw Porter praatte, leek de blik van de vrouw strenger te worden wanneer ze naar Gillian keek. Gillian was ervan overtuigd dat de vrouw haar om onverklaarbare redenen helemaal niet mocht.

Ze was dan ook verrast geweest toen mevrouw Porter op bezoek kwam met de mededeling dat ze voor Gillian een betrekking op een landgoed had geregeld. Verrast én geschokt. Want al snel bleek dat het landgoed honderden kilometers van Edinburgh lag, ergens in het zuidoosten van Engeland.

Met een smekende blik op haar gezicht had Gillian beurtelings naar haar ouders gekeken. De opeengeperste lippen van haar vader en de sombere blik in de ogen van haar moeder maakten haar echter duidelijk dat ze weinig keus had. Gillian was al een tijdje op een leeftijd waarop ze uit huis zou moeten gaan: ze zou moeten trouwen met een geschikte partij, of anders op z'n minst een steentje bijdragen aan het huishouden. Natuurlijk hielp ze haar moeder waar ze kon en ze zorgde elke dag voor haar broertjes en zusjes, maar het inkomen dat deze betrekking volgens mevrouw Porter zou opleveren, was meer dan welkom voor het grote gezin dat de touwtjes aan elkaar moest knopen.

'Dinna fash,' zei haar moeder zachtjes. Maak je niet druk. Het was een van haar moeders geliefde Schotse uitdrukkingen. Ze had later die avond over de wang van haar dochter gestreken en gemompeld hoe trots ze op haar was. En dat ze zeker wist dat ze het fantastisch zou doen. Het zou een avontuur zijn.

En dus reed Gillian nu haar nieuwe thuis, het avontuur, tegemoet. Ze wist niet veel van Ridgewood Hall. Mevrouw Porter had verteld dat het landhuis met de bijbehorende landerijen van een graaf was. Haar oude vriendin mevrouw Cole stond er aan het hoofd van de huishouding – dat was ook de reden dat mevrouw Porter dit had kunnen regelen. Gillian had ook een waarschuwing meegekregen, die maakte dat ze het liefst bij het eerstvolgende station wilde uitstappen en desnoods

te voet terug zou keren naar huis. De graaf van Ridgewood scheen namelijk geen prettige man te zijn. Maar hij was erg rijk en bovendien machtig, hij had zelfs een zetel in het Hogerhuis in Londen, waar de belangrijkste beslissingen over het land genomen werden. Mevrouw Cole sprak in haar brieven daarentegen wel altijd warm over de drie zoons van de graaf, zo had mevrouw Porter haar verteld. De moeder van de jongens was al vroeg gestorven en haar jeugdvriendin had geprobeerd er zoveel mogelijk als een moederfiguur voor de jongens te zijn, zo goed en zo kwaad als het kon in haar positie. Alleen de oudste zoon woonde nog op het landgoed, de andere twee hadden blijkbaar in Cambridge en Londen een leven opgebouwd. Ook over de zoons van de graaf wist Gillian niet veel, behalve dat mevrouw Cole hun voorkomende karakter en knappe uiterlijk regelmatig met moederlijke trots had beschreven. Ze zou zich alleen zorgen moeten maken over de middelste zoon, die regelmatig grenzen opzocht en al meerdere malen op de rand van een schandaal had gebalanceerd. Een beruchte rokkenjager.

Niet dat Gillian daar iets van mee zou krijgen. Mevrouw Porter had haar meerdere malen op het hart gedrukt dat ze in haar rol als dienstmeid onzichtbaar zou zijn. Ze zou zich door de verscholen gangen van het landhuis bewegen, ongezien haar werk doen en zich daarna op haar kamer of in de keuken terugtrekken.

Gillian zuchtte en tuurde uit het raam. Mevrouw Cole klonk gelukkig vriendelijk en ze had mevrouw Porter beloofd om haar leerling warm te ontvangen en alles te leren wat ze wist. Gillian nam zich voor om er het beste van te maken. Ze hoopte dat ze na de feestdagen in ieder geval een paar dagen naar huis zou kunnen. Niet eerder was ze zo lang van haar ouders, broers en zusjes gescheiden geweest en ze miste hen nu al zo erg dat haar hart ineenkromp als ze aan de komende maanden dacht. Met een beetje geluk zag ze de graaf en zijn zoons niet vaak en vlogen de komende maanden voorbij.

Na een lange rit begon de stoomtrein eindelijk vaart te minderen, terwijl Gillians hartslag juist versnelde. Over enkele minuten zouden ze het station vlak bij Ridgewood Hall binnenrijden. Mevrouw Porter had geregeld dat Gillian opgehaald zou worden door een dienstbode en bij het landhuis zou ze door de huishoudster zelf ontvangen worden.

Op het moment dat de trein zuchtend en puffend tot stilstand kwam op het perron, verzamelde Gillian haar weinige bezittingen, rechtte haar rug en liep met opgeheven hoofd de wagon uit.

De wind blies over het perron en haar rode haren wapperden in haar gezicht toen ze uit de trein stapte. Ze snoof de frisse lucht op en sloot even haar ogen. Toen slaakte ze een diepe zucht en zette koers naar de uitgang van het station, waar een blonde jongen met een rijtuig op haar wachtte.

Ze was klaar voor dit nieuwe avontuur.

Deel 1

HEDEN

1.

‘Floor?’

Ze sloot haar ogen toen ze zijn stem hoorde. *Ook dat nog.* Haar schouders gingen omhoog en haar spieren zetten zich vast, alsof ze zich op die manier tegen hem kon wapenen. Ze had niet gedacht dat ze zich vandaag nóg verdrietiger kon voelen, dat er nóg meer tranen zouden zijn. Serieus, zat daar niet ergens een limiet aan? Maar zijn aanwezigheid wakkerde het onrustige gevoel van de afgelopen maanden alleen maar aan.

Hij schraapte zijn keel. ‘Floor, lieverd...’

Bij dat laatste woordje kromp ze ineen. Hij had zijn recht op dat woord verspeeld op het moment dat hij ervoor koos bij háár te willen zijn.

Flora opende haar ogen, staarde een kort moment naar het kabbelende water van de Amstel en deed een vluchtig schietgebedje voor wat extra moed. Toen draaide ze zich naar hem om.

Stan stond halverwege de houten aanlegsteiger bij haar ouderlijk huis. Tot net had ze hier in alle rust gezeten, alleen met haar eigen gedachten en haar verdriet. Ze liet haar ogen onwillekeurig over zijn lichaam glijden. Helaas, ze kon het niet ontkennen: hij zag er zoals altijd aantrekkelijk uit in zijn zwarte maatpak. Haar maag kromp ineen. Had zij het voor hem gestreken? Had zij hem wellustig aangekeken voordat hij was vertrokken? Had ze gezegd dat hij er knap uitzag en dat ze niet kon wachten tot hij weer thuis zou komen? Zou hij zijn armen om haar heen slaan en zijn lippen in haar nek drukken?

Niet doen, niet aan denken.

‘Flora, ik wilde nog even zeggen dat... dat het me spijt.’ Stan keek haar niet aan, maar hij liet zijn blik over het water glijden.

Flora snoof zachtjes. Over welk deel van deze ellende had hij precies spijt? Over het feit dat haar moeder was overleden? Of over het feit dat ze niemand meer had omdat hij haar in de steek had gelaten op het moment dat ze hem het meest nodig had?

Het maakte niet uit. Hij had zijn keuze gemaakt. Flora knikte bij wijze van dank en keerde hem haar rug weer toe in de hoop dat hij de hint begreep. Met haar ogen gericht op het rimpelende wateroppervlak streek ze met haar teen door het verkoelende water. Normaal gesproken kalmeerde deze plek haar. De rust, de rivier en de futen die voorbij zwommen, op zoek naar lekkernijen die met het blote oog niet zichtbaar waren. Als tiener had ze hier ontelbare keren gezeten, op het uiterste puntje van deze aanlegsteiger, mijmerend over vriendjes en dromend over haar toekomst. Hier had ze eeuwige pactsen gesloten met vriendinnen die ze nu nooit meer zag en haar woede laten uitstralen na de zoveelste puberale ruzie met haar vader of moeder om niets. Deze plek was altijd haar stille bondgenoot geweest in haar tienerjaren, tot de dag dat ze het huis uit was gegaan.

Op het moment dat er een steek door haar borst schoot, verliet een traan haar ooghoek. Het leek alsof er een strakke band rond haar borst werd getrokken. Ze zou nooit meer ruziemaken om niks met haar moeder. Ze zou nooit meer geïrriteerd met haar ogen rollen of zuchten als het zoveelste appje binnenkwam zonder interpunctie of met een overvloed aan vraagtekens.

Stan schraapte zijn keel. Haar schouders verstrakten opnieuw. Verdorie, hij stond er nog steeds. Ze wilde niet met hem praten. Niet vandaag.

De steiger kraakte toen hij zich verplaatste. Flora sloot haar ogen en hoopte met alles wat ze in zich had dat hij zou begrijpen dat ze hem niet wilde zien, dat hij weg moest gaan. Dat hij haar alleen moest laten met haar verdriet.

‘Flora?’

Hij was dichterbij gekomen en knielde nu naast haar neer. Een warme hand landde op haar schouder. Hoewel die hand ontelbare keren over haar huid had gestreken, voelde hij nu vreemd aan. Zijn vingers waren koud en de gedachte dat die vingers een paar uur geleden nog door háár haren hadden gewoeld, maakte dat ze zijn hand het liefst van haar schouder af wilde schudden.

‘Het spijt me voor je. Je moeder was een fijne vrouw met een groot hart.’

Hij bazelde maar wat. In de drie jaar dat ze samen waren geweest, was Stan maar een paar keer met haar meegegaan naar haar moeder, op de verplichte verjaardagen en feestdagen. Hij had het verder altijd te druk gehad met zijn werk, moest op zakenreis of had liever afgesproken met vrienden.

‘Ga jij maar lekker naar je moeder, jullie hebben mij toch helemaal niet nodig.’ Ze hoorde het hem nog zeggen. En hij had gelijk gehad: ze had hem ook niet nodig.

Ze was honderd keer beter af zonder hem.

Echt.

Maar waarom voelde ze zich dan zo verloren zonder hem?

Ergens diep in haar binnenste smeekte een stemmetje om zich om te draaien, om haar handen in zijn nek te laten glijden en haar hoofd tegen zijn borst te leggen. Om nog één keer zijn vertrouwde geur op te snuiven, om zijn troostende armen om haar heen te voelen alsof die immense, onoverbrugbare kloof tussen hen er niet was. Hij zou zeggen dat hij er voor haar was en dat hij weer die prins op het witte paard zou zijn over wie ze vroeger, precies op deze plek, talloze keren gedroomd had.

Zijn hand verdween weer. ‘Ik moet ervandoor, maar –’

Haar hart veerde tegen beter weten in op. Het was dat eenzame deeltje dat ondanks alles toch nog een sprankje hoop koesterde. Ze wist heus wel dat het voorbij was en bovendien zou ze hem nooit meer kunnen vertrouwen. Het was als een stukje heimwee, een verlangen om terug te gaan naar hoe het was. Ze wilde zich weer geliefd voelen,

ook al wist ze dat Stan niet langer een rol speelde in haar leven. Hij was onverwacht in de coulissen verdwenen, als een abrupte plotwending van het universum.

‘Ik snap dat dit niet het goede moment is, maar...’ Stan kwam met een zucht omhoog. ‘Er liggen nog wat spullen van mij bij jou die ik graag terug wil.’

Het duurde even voordat zijn woorden tot haar doordrongen. Langzaam keek Flora naar hem op. Ze liet haar blik over zijn vertrouwde gezicht glijden: die lichte ogen, het blonde haar dat bij de slapen al iets begon te grijzen en de steeds dieper wordende lijnen rond zijn mond. En opeens keek ze naar een vreemde. Een vreemde die haar iets onmogelijk onbeduidends vroeg op een van de verdrietigste dagen van haar leven.

‘Serieus, Stan?’ Tot haar grote irritatie kwamen de woorden er fluisterend uit. Het paste totaal niet bij de woede die in haar begon op te borrelen. Van alle dagen dat hij haar had kunnen bellen, van alle momenten waarop ze had gehoopt dat hij contact zou opnemen, dat hij het zou uitleggen en haar een verklaring zou geven, koos hij uitgerekend de dag van de begrafenis van haar moeder om te vragen naar wat nietszeggende spullen die nog bij haar thuis stonden.

‘Ik snap dat –’ begon hij.

‘Nee, je snapt het duidelijk niet,’ onderbrak Flora hem. ‘Echt, je kunt beter vertrekken, Stan. Bedankt voor je komst,’ voegde ze er vlak aan toe.

Stan had het fatsoen om beschaamd zijn hoofd te buigen. ‘Oké,’ mompelde hij, waarna hij met zijn blik de hare kort vasthield. Het was een blik vol medelijden en op dat moment haatte ze hem daarom. ‘Ik bel je binnenkort,’ zei hij toen vlug. ‘Het was... Het was een mooie dienst. En nogmaals, het spijt me.’

Dat was dat. Het speet hem dat haar moeder er niet meer was. Het speet hem dat hij hier onder deze omstandigheden was en het speet hem misschien dat hij zijn vraag op een ongelukkig moment had gesteld. Maar het speet hem niet dat hij haar had bedrogen met zijn collega en haar in de steek had gelaten.

Flora kon niets anders dan nogmaals knikken en draaide zich toen opnieuw om, deze keer om te voorkomen dat hij de tranen zag die zich achter haar gesloten oogleden verzamelden.

Het bleef een kort moment stil.

De wind ging liggen, vogels zwegen.

Het was alsof zelfs de natuur haar adem inhield en afwachtte.

Toen ze zijn voetstappen hoorde verdwijnen, brak ze. Ze blies haar adem uit en daarmee stroomden de tranen over haar wangen. Haar handen drukten op haar borst, alsof ze de fysieke pijn zo kon onderdrukken. Ze voelde zich zo leeg. Net zo leeg als het huis aan de andere kant van het grasveld achter haar. Als ze zich zou omdraaien, zou ze zien hoe het leven steeds meer uit haar ouderlijk huis verdween, hoe de ziel van het huis wegsijpelde met elk uur dat haar moeder er niet meer was, met elke in het zwart gehulde bezoeker die vertrok. Ze greep met haar vingers in de stugge stof van haar zwarte kokerrok en schopte vervolgens woest met haar voet door het water. Spetters vlogen omhoog en het water liet dikke druppels achter op het hout van de steiger en op haar blote benen. Ze richtte haar aandacht op de langzaam verdampende druppels in de hoop haar tranen te stoppen, maar het had geen zin. Een snik vond zijn weg naar buiten en haar neus begon nu ook te lopen. Ze huilde niet alleen om het gemis van haar moeder. Ze huilde om alles. Om hoe haar leven er nu voor stond: ze was een workaholic zonder relatie, zonder familie en met een handjevol vriendinnen die vandaag niet eens de moeite hadden genomen om te komen. Alle tranen die ze de afgelopen maanden dapper had teruggedrongen, vochten nu hun weg naar buiten. Ze huilde omdat ze alleen was en opzag tegen wat haar de komende tijd te wachten stond. Ze had geen broers of zussen om haar verdriet mee te delen, om avondenlang herinneringen mee op te halen of om ondanks alles te lachen om anekdotes. Er waren geen ooms of tantes om haar te steunen en te helpen bij de stappen die gezet zouden moeten worden. En toen ze eerder vanmiddag haar ogen over de gasten had laten glijden, had ze beseft dat er, buiten Stan, die er uit een vreemd soort plichtsgevoel

was, niemand écht voor haar was gekomen. Geen collega's die zich geroepen voelden om haar te steunen – ze werden allemaal opgeslokt door hun overvolle agenda's – en geen vriendinnen die bemoedigd naar haar hadden geglimlacht – ze hadden geen oppas, of simpelweg te weinig interesse om zich in haar verdriet te mengen. Ze hadden genoeg aan zichzelf en hun eigen leven, zoals dat tegenwoordig ging.

En nu Flora hier zo zat en opnieuw met haar voet het wateroppervlak brak in een wanhopige poging iets in beweging te zetten, voelde ze zich alleen op de wereld.

Haar moeder, die er altijd voor haar was geweest, zelfs ondanks haar eigen verdriet na het plotselinge overlijden van haar man, was er niet meer. Ze had haar enige dochter achtergelaten met een kast van een huis en een leeg hart.

'Flora?' Een zachte stem klonk achter haar.

Flora had geen idee hoelang ze daar al zat. Ze veegde de tranen van haar wangen, haalde diep adem en draaide zich om. Mieke, de jonge uitvaartondernemster, stond halverwege de steiger. Ze had haar handen bescheiden in elkaar gevouwen en was een toonbeeld van kalmte, zoals haar functie dat van haar vereiste. 'Ik wilde je liever niet storen, maar we zijn inmiddels helemaal klaar. De laatste gasten zijn weg en alles is opgeruimd.'

Flora kwam snel overeind. Het hout van de steiger was koel onder haar blote voeten toen ze naar de vrouw toe liep. De medewerkers van de uitvaartonderneming waren heel behulpzaam geweest, ze hadden alles tot in de puntjes geregeld en Flora geholpen bij het vormgeven van het afscheid.

Flora wierp een blik op het huis. De tuin, waar vanmiddag rijen met houten stoeltjes hadden gestaan, was leeg. Er stonden twee medewerkers op de veranda te praten, maar verder leek het alsof er niets was gebeurd. Alsof haar moeder elk moment met haar schort voor naar buiten kon komen om haar geliefde rozen te verzorgen.

'Kunnen we nog iets voor je doen?'

Flora schudde haar hoofd. ‘Nee, dank je wel. Voor alles,’ voegde ze er snel aan toe.

‘Vanzelfsprekend,’ glimlachte de jonge vrouw. ‘Dan pakken we de laatste spullen in en laten we je alleen.’

Elke stap dichterbij het huis voelde Flora haar keel verder dichtknijpen. Over een paar minuten zou iedereen weg zijn en was ze alleen in het huis waar haar ouders zoveel jaren met liefde hadden gewoond. Het huis waar ze als tiener had gevloekt, had gelachen, stiekem had gedronken en haar eerste vriendje mee naar boven had gesmokkeld. En waar haar moeder de laatste jaren haar best had gedaan om het te blijven vullen met die warmte, ondanks het feit dat haar vader er niet meer was geweest.

‘Is er misschien iemand die je kunt bellen?’ vroeg de jonge vrouw plotseling.

Flora schrok op uit haar gedachten en keek vragend opzij.

‘Zodat je niet alleen hoeft te zijn, bedoel ik,’ verduidelijkte ze.

‘O. Nee, dank je,’ prevelde Flora en ze keek naar de gevel van het grote herenhuis. ‘Er is niemand.’

De jonge vrouw leek even te twijfelen, maar knikte toen en gebaarde naar haar collega’s. ‘Dan laten we je alleen. Veel sterkte.’ Ze schudde Flora’s hand en kneepte er even in.

‘Dank je wel,’ herhaalde Flora. Ze keek toe hoe de laatste spullen in de auto werden gezet, waarna ze wegreden.

Het grind knisperde onder het gewicht van het busje toen het uit het zicht verdween door het smeedijzeren hek.

Op een zwak briesje na, dat de bladeren van de grote eik naast het huis deed ritselen, was het nu muisstil. Flora draaide zich om en keek naar het huis dat ooit haar toevluchtsoord was geweest.

Nu zag ze alleen maar een verzameling bakstenen.

2.

‘Gecondoleerd met uw verlies.’ De man tegenover Flora keek haar over de rand van zijn leesbril heen met een somber gezicht aan. Al vanaf het moment dat ze in de sobere wachtruimte had gezeten totdat ze naar binnen werd geroepen, had een onrustig gevoel zijn klauwen in haar keel gezet en het kneep hem steeds verder dicht.

Hij had haar zwijgend binnengelaten, waarbij hij op de stoel tegenover zijn bureau had geweest. Daarna was hij zelf gaan zitten. Voor hem lag een map waar hij met een gewichtig gebaar beide handen op had gelegd. De man was fors en op leeftijd. Het haar op zijn hoofd was opvallend dun. Hij had daarentegen wel borstelige wenkbrauwen en droeg een kleine leesbril met een dik, zwart montuur die op de punt van zijn grote neus balanceerde.

De inrichting van zijn kantoor bestond uit niet meer dan een boekenkast met een indrukwekkende hoeveelheid antiek ogende wetboeken, een groot bureau waarop netjes geordende stapeltjes papier lagen en een klein zitje aan de zijkant. Een nietszeggend schilderij van een landschap hing aan de wand, en daartegenover prijkte een groot raam van plafond tot muffig vloerkleed, dat uitkeek over de stad. Een groene plant deed een armzalige poging nog enige sfeer te brengen, maar ook die had zijn takken inmiddels jammerlijk laten hangen om zich aan te passen aan de stemming.

De man schraapte zijn keel en wees met een grote hand op de map. ‘Uw moeder heeft enige jaren geleden, na het overlijden van uw vader, een testament op laten stellen door ons kantoor. Het is mijn taak om u, helaas zo kort na de dood van uw moeder, hierover te informeren en u indien nodig te ondersteunen bij het uitvoeren

van haar laatste wens.’ Hij keek haar even aan en wachtte op een reactie.

Flora slikte moeizaam. Ze kreeg bijna geen lucht, maar knikte kort, ten teken dat hij door moest gaan.

De man aarzelde een moment. ‘Misschien kan ik u een glaasje water aanbieden?’ Hij maakte aanstalten om op te staan, maar Flora schudde haar hoofd.

‘Nee, dank u,’ wist ze uit te brengen. Kon ze niet gewoon een uur doorspoelen?

‘U ziet nogal bleekjes. Weet u zeker dat u...’

‘Ja, gaat u alsjeblieft door.’ Flora perste dapper een glimlach op haar gezicht. ‘Alstublieft, ik wil dit graag achter de rug hebben.’

‘Uiteraard, zoals u wenst.’ De man knikte en opende de map. Zijn ogen schoten een kort moment over de tekst, toen knikte hij opnieuw en richtte zijn blik weer op Flora. ‘Goed, uw moeder heeft u in haar testament als enige erfgenaam benoemd. Dat betekent dat al haar bezittingen, het vermogen en het vastgoed automatisch naar u zullen gaan, mits u het aanvaardt uiteraard. Er bestaat een mogelijkheid om de erfenis te weigeren, in het geval er schulden zijn bijvoorbeeld, maar daar is geen sprake van, tenzij u wilt dat ik u alsnog de verschillende mogelijkheden van afstand doen van de erfenis uitleg?’ Hij pauzeerde kort om haar aan te kijken, maar toen Flora snel haar hoofd schudde, ging hij verder. ‘Daarnaast heeft ze nog wat andere wensen opgeschreven. Ik neem het geheel graag met u door, zodat alles duidelijk is en er geen vragen zijn.’ Weer een afwachtende blik. Flora verstrengelde haar vingers in elkaar en knikte opnieuw. ‘Goed. Het huis aan de Amsteldijk Noord zal inclusief alle bezittingen...’ De man praatte door, over kadasters, afgeloste hypotheke, erfbelasting en vermogens, en terwijl de woorden bleven komen, keek Flora naar de letters op het document voor hem. Ergens op dat document stond de handtekening van haar moeder. Zij had ook hier, in deze kamer, gezeten. Ze had nagedacht over wat er moest gebeuren wanneer ze zou komen te overlijden. Had ze hier ook gezeten toen pap was overleden?